

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Σινέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΑ συνάντησης μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ποὺ ἤκαν τόσο ἀπίσχυτον ὁ Σεῖς γὰρ τὸν ὄλο, φωνάταν τῷρα ἀνατόφεντη, καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια, ἡ ὅποια ἦν θυσίας γὰρ νὰ τοὺς ποὺ τὸ αἷμα της, εἶχε προσαέσσει εἰλικρινή μητρότητα.

—Τί σᾶς ἔπαιπε ὁ βασιλεὺς; φύγησε ὁ Γαβριὴλ μὲ μᾶς προπονητὴ γαλῆνη.

—Τίτοτε! Τίτοτε! ἀνάντησε ἡ Ἀρτεμις. Μοὶ εἴπει μάλιστα σύντομα γιὰ τὴν ἀποψήν δεσμοῦ.

—Σᾶς ἀντηγόνη ἵστος. Ἀρτεμις, εἴτε ὁ Γαβριὴλ, Ἀποσύρθουμε...

—Οζ! Οζ! Μείνετε! φώναξε ἡ Ἀρτεμις ζωρά. Όστόσο, μὲ ἔχετε κακιά μέτείγουσα ἐργασία ἔξω, δὲν θὰ ηὔδεια νὰ σᾶς κρατήσω...

—Ἄλιτρη ἡ ἐπιστολή σᾶς τάραζε, Ἀρτεμις! Ετελίδη δύως προβάμε μῆτρις σᾶς γίνομαι ἐνοχλητικός, θὰ σᾶς ἀφίνω μάθεως.

—Ἐσεῖς ἐνοχλητάρε, φύλε! φώναξε ἡ Ἀρτεμις. Πῶς μπορέσσετε καὶ τὸ φανταστήριον αὐτό, σὴν εἰρηνή ποὺ ἔγω ἡ ἴδια ήσθνα καὶ σᾶς ἀνατητήσα... Φεβάναι μάλιστα πάς αὐτὸς ἤταν μὲ ἀποροντία... Θὰ σᾶς ἔσωνδη πάνα, μὲ δὴ ἐδού, μάλιστα στὸ στάτιο σας. Μόλις μπορέσω καὶ ἔσενγο, θάρσθη νὰ σᾶς δῶ διάρκεια νὰ συνεχίσω μαζεύσα σας αὐτή τὴν τρομερή καὶ γίγαντι συζήτησα... Σᾶς τὸ ἴπτόσχουμα... Βασινήστε σὲ μένα... Σὰ τὴ στηγάνη, ἔχετε δικηροῦ, μάλιστα γίγαντας εἰλικρινή μέτρηση... Μάλιστα γίγαντας, μὲν γάρ ἀποδημήμενός μου...

—Τὸ βέβτω, Ἀρτεμις, καὶ σᾶς ἀφίνω, διατάσσετε φίλεβρά σὲ Γαβριὴλ.

—Καὶ ἡντάμοισι, φύλε, εἴτε ἔξινη. Πηγανήστε! Πηγανήστε!

Καὶ τὸν συνώδειον δὲς τὴν πόρτα τοῦ διωματίου.

—Ἄν τὸν κρατήσω, σκεφτόταν καθήδη τὸν συνώδειον, εἶναι βέβαιο πώς θὰ δὴ τὸ βασιλεῖον. Αὐτὸς γάρ εἶναι μάλιστας, ἀπέραντος καὶ νὰ νέστηται σὲ τὸν συνώδειον...

—Ωστόσο ἐδίστασε, ἔτρεμε καὶ δὲν ἤξερε τι νὰ κάνῃ...

—Σινηγώνων, μάλισταί ταίξει, Γαβριὴλ! τοῦ εἴτε ἔξαλλη στὸ κατώφλι τῆς πόλεως. Θέει μου! ἡ διήγησί σας μὲ τάραζε τὸ τόσο... Μὲ δυσκούσα κατορθώνω νὰ συγκεντρώσω τε ἰδέες μου.. Τι ἥθελα νὰ σᾶς ἔστηση... Α, να!.. Τὸ βρῆτρα... Μάλιστα μὲν, μάλιστα σπουδώμα.. Δέν μου είπατε καθίδησον τί σκοτεύετε νὰ κάνετε.... Σᾶς ἔσωντα κάρι καὶ σεις φωνάζετε δικαιοντία... Αλιτρή τὴν δικαιοσύνη πῶς ἐλπίζετε νὰ τὴν πετύχετε;

—Δέν ἔχουν ποτέ, διάντησε ὁ Γαβριὴλ. μὲ ψήσας πειθώσκο. Εκπιστεύομε στὸ Θεό καὶ στὸν τίκτων...

—Στὴν τύχην, ἐπενέσθε ἡ Ἀρτεμις ἀνατοργάλαντας. Στὸν τύχην; Τι ἔνειστε μ' αὐτό;... Ω! Ελάτε μέσα πάλι! Ελάτε!.. Δέν θέλω νὰ σᾶς δέρωντα νὰ γίγνετε, Γαβριὴλ, πών μου ἔσηγήστε τί σημαίνετε σιδήτο;.. Ελάτε μέσα, σᾶς ἔσφραζα...

—Καὶ, πάροντάς τον ἀπὸ τὸ κέρι, τὸν ὄλην γένησε καὶ πάλι μέσα στὸ δωμάτιο.

—Ἄν πινακίτη τὸ βασιλέα, σκεφτόταν ἡ διυτικησμένη Ἀρτεμις, θὰ βρεθεῖν ἀντιμέτωποι, ὁ βασιλεὺς χωρὶς διαλογία σὲ Γαβριὴλ, μὲ τὸ στάθι στὸ πλευρό. Τούλαχτον, μάλιστα γίγαντας ἔγδιπτοστα, θὰ μετρήσω νὰ δρυπήσω μεταξὺ τους, θὰ βετεύσω τὸ Γαβριὴλ, θὰ πονάθω τὸ κτίτερα.. Πρέπει δὲ Γαβριὴλ νὰ μείνη!

Κοι πρόθεσε δικαϊοτά:

—Αἰσθάνομε τὸν ἔαντο μου καλύτερα!.. Μάνιστε, Γαβριὴλ, καὶ μὲ συνειδούσα τὴν διῆγησί μας.. Δόστε μου τὴν ἔξηγηση πῶν περιέμενο.. Αἰσθάνομε τὸν ἔαντο μου καλύτερα...

—Οζ! Ἀρτεμις, είστε τώρα περισσότερον τυραγμένη ἀπὸ πολλά.. Καὶ ἔρετε ποὺ οπένι μου ἔρχεται στὸ μωαλό καὶ σὲ ποτὲ αἵτια ἀποδίδει τὸν τρόπον σας;

—Οζ, Γαβριὴλ.. Πώς θέλετε νὰ τὸ ξέρω;...

—Ἐ, λοιπόν, έρετε ὅτι ἡ τιμωρία εἶναι δικαίωμα καὶ τούμετε τὴν ἐδίζηση μου γιὰ τὸν ξέρο.. Μὲ πρατάτε ἐδῶ γατά ποβάστε μήπως τὸν συνατήσω μου δέρω μου!

—Ἡ Ἀρτεμις ἀναπορήσας σύγκρουμη, γιατὶ δὲ Γαβριὴλ εἶχε μαντέψει διάλογα της σκέψης της.

—Ωστόσο, συγκεντρώνοντας δῆλη τὴ θέλησι της, εἴτε:

—Ω! Γαβριὴλ, πῶς μπορέσσετε νὰ φανταστήσετε πῶς ἔγδιπτος ἔκανα τέτοιες σκέψεις... Επειδή, Γαβριὴλ, μου, νὰ γίνετε ένας δολοφόνος!.. Σεῖς, νὰ χτυπήσετε Σαφάρια έναντι πολιτισμού.. Ελεύθερον!.. Θάηταν διατητούστε πάντας ἀπό τὸν Γαβριὴλ, θάηταν διατητούστε πάντας της Φάνταστες τὸ πόστος της πολιτισμούς; Πλάνη!.. Πηγανήστε! Φύγετε! Σᾶς ἀνώγω τὴ πόρτας. Είμαι πολὺ θρησκευτικός. Θέει μου!.. Πολὺ θεούς σὲ αὐτὸς τὸ σημείο τούλαχτον!.. Αγ μὲ ταράζει κάτι, δὲν εἰναι αὐτό, σᾶς βεβαώνω.. Αφήστε με! Φεγγάτε ἀπὸ τὸ Λούρδο εἰσηγητά.. Θάρσθη στὸ σπίτι σας νὰ τελειώσουμε τὴ συζήτησι μας... Πηγανήστε, φύγετε μου, πηγανήστε...

Μιλούντας ἔτσι, τὸν ὄλην γένησε πάλι δῆ τὸν ἀντιθέλαιο.

—Ο ἀδελτόντας Ἀνδρέας βρισκόταν ἔξει. Η Ἀρτεμις σκέφτηκε γάρ μια σπηλιά νὰ τὸ διατάξῃ νὰ συνοδεύσῃ τὸ Γαβριὴλ δῆ την γένοδο τοῦ Λούρδου. Μά κατάλαβε μέστος πῶς δὲν τὸ έκανε αὐτό, δὲν πούδιδε τὴ διατητούση της.

—Ωστόσο έγινε στὸν Ανδρέα νὰ πληριάστηκε πόστηση σὲ τὸν πότισμό του.

—Χαῖρε, Γαβριὴλ! εἴτε τότε ἡ Ἀρτεμις δινατά. Χαῖρε, φύλε μου!.. Μὲ αναράγεις σχεδόν νὰ σὲ διώξω, γιὰ νὰ σου ἀποδείξω πῶς δὲν σὲ πράτων.. Χαῖρε καὶ φωδενίον σὲ λίγο.

—Πρεβούνα, εἴτε μ' ἔνα μελαγχολικό χαμόγελο δὲ νεαρός εὐταρπίδης, σφύγοντάς της τὸ κέφω.

—Η Ἀρτεμις έμεινε κυπτάζοντάς τον μὲ ἀγονία δῆ τοῦ καὶ ἡ τελευτούσα πόρτα ἔκλεισε πάντα τοῦ.

—Επειτα, ξαναγρίζοντας στὸ θινάτο της ἔπεισης γονατίστηκε τοῦ προσώπου της, πάντα δύσκολη, τὴν καρδιά της τρεμαύοντα, μπροστά στὸ προσενηγμητήριο της.

—Ω! Θέει μου! Θέει μου! Φέγει. Ἀγούντα, σὲ ίκετεών, σ' αὐτὸν ποὺ είναι ίσως ἀδελφός μου καὶ σ' αὐτὸν ποὺ είναι ίσως πατέρας μου.. Φύλαχε τὸ δέν' αὐτὸν πάντα πολλό τοῦ. Ω! Θέει μου, μονάχα ἔστι μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς αὐτό...

V

Η ΤΥΧΗ

Αὐτὸν ποὺ φοβόταν ή Ἀρτεμις προγενετούθηκε.

—Ο Γαβριὴλ βγαίνοντας δέν' τὰ δαιμόνια περιβάλλοντας καὶ καταπαραγμένων, αἰσθανθεῖσε τοὺς διαδρόμους τοῦ Λούρδου, γιατρός νὰ προσεχεῖ γύρω του.

—Εξεργάσας διωρίας ἀνασκόπησε τὸ κυριώτερος σινεύωντος τῆς δολοφονίας τοῦ πατέρα του...

—Η πόρτα δὲ άποικα βρισκόταν στὴν δέλτα της γεναλείας, τὴν ἀπότα διέσχισε τὴν σπηλιὴ θεούτην. Σαμηξει καὶ ἔνας ἄνηρας παρουσιάστηκε.

Αὐτὸς δὲ ἀντρός ήταν δὲ βασιλεύς, δὲ Εργίνος ΙΙ, δὲ Εργίνος, δὲ δράστης, δὲ τούλαχτον δὲ κυριώτερος σινεύωντος τῆς δολοφονίας τοῦ πατέρα του...

—Ο βασιλεὺς προκομοῦντας μόνος, δηπότες καὶ χωρὶς δέρωματα, μὲ πρώτη φοράν δέπτο τόπο τοῦ ιερού της γεναλείας, τὴν ἀπότα διέσχισε τὴν σπηλιὴ θεούτην. Σαμηξει καὶ δέρωματα δέρωματα.

Αὐτός δὲ δράστης παρέστησε τὸν πατέρα του, μὲν εἴσοδο δευτερόλεπτα δὲ μὲ εἴσοδο πρόγιαστα μπορούσταν τὸν δέρωματον.

Είπατε δη δὲ Γαβριὴλ στάθησε ἀκύρως σὰν δγαλια, σὰν τὸ Αγαλα τῆς Εχδικής οὐ σε οι σε οι σε.

—Ο βασιλεὺς παρέστησε ἀμέτοκος μὲ αὐτός, βλέποντας Εξαφνα της θεούτην ποὺ περιέποτας δέρωματα δέρωματα.

Ο διὸ δέρωμες έμειναν ἔτσι σχεδόν ένα λεπτό, χωρὶς νὰ κινοῦνται, σαν συγκριτέοντο δέρωματα.

—Μέσα στὸ παρόδιο τῶν συναποθημάτων καὶ τῶν θεωρῶν ποὺ γέμισαν μὲ σκοτύδια τὸ μωαλό του, δὲ Γαβριὴλ δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ πολλά.

—Οσο γιὰ τὸν Εργίνο, παρ' δῆλο τὸ δοσαμασμένο θάρρος του, δὲν εκείνο πού ξένοιστε τὴ στηγάνη αὐτή, ήταν τὸ ίδιο σαν νὰ διαιλογοῦσε τὸ φέρω του,

—Αν φώναξε, θὰ ήταν τὸ ίδιο σαν νὰ ξέφυγε...

Προσώπους ποδὸν πρὸς τὸ μέρος, στὸ δεσμό τοῦ Γαβριὴλ εἶχε δημιουργήσει.

